מי טיפש יותר

סיפור מאיסלנד

בכפר קטן שעומד במישור רחב ידיים, בו יכולת לראות שמש מזריחתה ועד שקיעתה חיו בשכנות שני זוגות. הגברים שעבדו אצל אותו בעל הבית חיו בידידות אך הנשים רבו תמיד ונושא הריב שלהם העיקרי היה מי מבעליהם טיפש יותר.
כמו רוב הנשים שחושבות כי מה ששייך להן טוב יותר ממה ששייך למישהו אחר, כך הן גם חשבו כל אחת שבעלה טיפש יותר מהשני.
"היית צריכה לראות מה הוא עושה" אמרה אחת מהן לשכנתה "הוא הלביש את התינוקת במהופך ואחר כך האכיל אותה במרק חם כך שהפה שלה כאב לה ימים. הוא אוסף אבנים בדרך וזורע אותם כמו תפוחי אדמה, ויום אחד יצא לגינה דרך החלון כי החליט שכך קרוב יותר מאשר לצאת מהדלת."
"זה אמנם רע מאוד" ענתה השניה "אבל זה כלום בהשוואה למה שאני חייבת לסבול מבעלי. אם אבקש ממנו לאכיל את התרנגולות שלנו בטוח שהוא ייתן להן מה שהוא רעיל ולמחרת אמצא את כולן מתות. פעם גם לקח את המצנפת הטובה ביותר שלי, כאשר הלכתי לבקר את אמי החולה, וכשחזרתי ראיתי כי שם אותה לתרנגולת, כדי שזו תטיל ביצים בתוכה. ולאחרונה שלחתי אותו לקנות חבית חמאה והוא חזר עם מאה חמישים ברווזים, שאותם מישהו שכנע אותו לקנות. ואף אחד מהם לא הטיל ביצים."
"כן, אני חושבת שזה מרגיז" אמרה הראשונה "אבל הבה נעשה ניסוי כדי לראות מי מהם טיפש יותר."
כשבעלה עמד לחזור מעבודה היא התיישבה ליד גלגל טוויה ועבדה עליו במרץ, ואפילו לא הביטה עליו כשנכנס הביתה. כמה דקות הבעל עמד שם עם פה פעור ואחרי זמן שאל "האם השתגעת, אישה, שאת טווה בלי כל צמר על הגלגל.?"
"אתה אולי חושב כך, אבל אני מבטיחה לך שיש לי כאן סליל צמר גדול, רק שהוא כל כך דקיק שלא ניתן לראות אותו. אני מכינה זאת בשביל להכין לך מעיל."
"ראה, ראה איזה אישה חכמה יש לי" הוא ענה "לולי אמרת לי הייתי חושב שאין כלל צמר על הגלגל. אך עכשיו נראה שאני רואה כבר משהו."
האישה חייכה ואחרי שעת עבודה קמה והתחילה לארוג, מהר כמה שרק יכלה. בסוף קמה ואמרה לבעלה "אני עייפה מדי כדי לגמור זאת. אלך עכשיו לישון ומחר נשאר לי רק לגזור ולתפור את הכל."
למחרת בבוקר היא קמה מוקדם ואחרי שניקתה

את הבית והאכילה עופות שלה התיישבה לשולחן עם זוג מספריים גדולים שקולם נשמע עד הגינה שבחוץ. בעלה לא יכול היה לראות שום בד שגזרה, אך הרי הוא היה כל כך טיפש שאין הדבר מפתיע.
אחרי גזירה באה התפירה והיא חיברה וסידרה ותקעה סיכות ותפרה שוב ובסוף פנתה לבעלה ואמרה
"הנה המעיל מוכן. נסה ללבוש אותו."
היא אמרה לו להוריד את המעיל שעליו ולעמוד לפניה ושוב התחילה לנעוץ סיכות ולתאם ולישר את כל הקמטים.
"הוא לא כל כך חם" אמר בעלה אחרי שעמד כך הרבה זמן.
"זה לכן שהוא כל כך עדין ודק" אמרה "אינך רוצה, הרי, ללכת עוד בבגדים העבים והגסים שלך בהם אתה הולך יום-יום."
הוא אמנם העדיף את בגדיו הישנים אך התבייש לומר זאת ורק ענה "אכן זה מוכרח להיות יפה מאוד, אם את אומרת כך ואני אראה יותר מטופח מכל האחרים בכפר. הם יתפעלו מהמעיל היפה שלי כשיראו אותי. אך לא לכל אחד יש אישה כל כך חכמה כמו זו שלי."
בינתיים גם האישה השניה לא התבטלה. כשרק נכנס הביתה היא הביטה עליו במבט כל כך מפוחד שהבהיל אותו נורא.
"מדוע את מסתכלת עלי כך? קרה משהו?" שאל.
"הו, לך מיד למיטה" היא קראה "אתה כנראה חולה מאוד לפי המראה שלך!"
האיש הופתע תחילה, אך כששמע את דברי אישתו התחיל באמת לחשוש ונעשה חיוור מאוד.
"כך בוודאי יהיה טוב יותר" אמר וברעד עלה לחדר המיטות כשאישתו תומכת בו ללכת בכל כוחה, ועוזרת לו להתפשט.
"אם תישן הלילה אולי עוד תתאושש" אמרה "אבל אם לא.." וכמובן האיש המסכן לא עצם עין כל הלילה עד זריחת השמש.
"איך אתה מרגיש עכשיו?" שאלה האישה שנכנסה בקצות הבהונות לחדר, אחרי שחזרה מעבודות בוקר שלה.
"אך רע, באמת רע מאוד" ענה "לא ישנתי כלל הלילה. אולי יש לך מה שהוא שיכול לעזור לי?"
"אנסה את הכל האפשרי" ענתה האישה שכלל לא רצתה במות בעלה, ורק התכוונה להוכיח כמה הוא טיפש. "יש לי עשבי מרפא ואתן לך לשתות מהם, אך חוששני שכבר מאוחר מדי. למה לא אמרת קודם?"
"חשבתי שאולי הכאבים יעברו תוך יום-יומיים, ולא רציתי לאמלל אותך" ענה האיש שכבר בטוח היה כי

כל גופו קודח, וסבל זאת כמו גיבור. "מובן שאילו ידעתי שמצבי חמור כל כך הייתי אומר לך זאת מיד."
"טוב, טוב, אראה מה נוכל לעשות" אמרה האישה "בינתיים שכב בשקט כי הדיבור מזיק לך, ותתעטף היטב."
כל היום שכב האיש במיטה, וכל פעם שאישתו נכנסה לשאול מה שלומו, סיפר שהוא נעשה חלש יותר. בסוף, בערב, היא פרצה בבכי גדול וכשהוא שאל מדוע היא התחילה להתייפח "הו בעלי, אתה כבר מת באמת? מחר אלך להזמין ארון בשבילך."
כשהאיש שמע זאת כל גופו רעד והוא מיד הבין שהוא בריא, כמו שאף פעם עוד לא היה.
"לא, לא" קרא "אני הבראתי לגמרי. אני חושב שאלך עכשיו לעבוד!"
"לא תעשה שטות כזו" אמרה אישתו "רק שכב בשקט כי לפני שהשמש תעלה מחר בבוקר תהיה כבר מת."
דבריה הפחידו את האיש והוא נשכב שוב, גם כשבא נגר הארונות והתחיל לקחת מידותיו, וכששמע איך אישתו נותנת הוראות לקברן.
באותו הערב ארון המתים הגיע לביתם ובבוקר האישה הלבישה אותו בחליפה ואמרה לקברנים לסגור את הארון ולהביא אותן לקבר, שם המתינו כבר כל החברים שלו.
אך בדיוק ברגע שהתחילו להוריד את הארון לקבר בא בריצה הבעל השני, כמעט ללא בגדים, כפי שכולם יכלו לראות. כולם פרצו בצחוק גדול והקברנים הניחו את הארון וצחקו גם הם.
האיש המת היה כל בך מופתע שהציץ מהארון דרך החלון הקטן שבו וצעק "גם אני הייתי צוחק ממך אילו לא הייתי כבר מת."
כשהאנשים שמסביב שמעו את הקול היוצא מהארון הפסיקו לצחוק ונעמדו כאילו נהפכו לאבנים. הם רצו לארון, פתחו את המכסה כדי שהאיש יוכל לצאת. "אם אינך מת" אמרו "למה נתת שיקברו אותך?"
ורק אז הודו שתי הנשים שכל אחת מהן רצתה להוכיח שבעלה הוא טיפש יותר. אך בני הכפר אמרו שאינם יכולים להחליט מי הטיפש גדול יותר, האיש שהשתכנע כי הוא לובש בגדים עדינים כשלא היה לבוש כלל או זה שהסכים להיקבר כשהוא חי ובריא.
והנשים המשיכו לריב ולהתווכח כמו קודם ועד היום איש לא יודע מי היה טיפש יותר.